

Sygn. VPa 1/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska (spr.)

Sędziowie: SSO Magdalena Marczyńska

SSR del. Sławomir Dudek

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K. (1)

przeciwko (...) w R.

o wynagrodzenie

na skutek apelacji pozwanego (...) w R.

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku IV Wydziału Pracy

z dnia 26 września 2013r. sygn. IV P 270/12

1. *oddala apelację,*

2. *zasądza od pozwanego (...) w R. na rzecz powódki M. K. (1) kwotę 450,00 (czteryście pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.*

Sygn. akt V Pa 1/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 13 lipca 2012 roku skierowanym przeciwko (...) w R. powódka M. K. (1) wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 4.050 złotych tytułem wynagrodzenia za pracę i zwrotu kosztów dojazdu do pracy.

Sąd Rejonowy w Radomsku w sprawie Np 6/12 nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 31 lipca 2012 roku uwzględnił powództwo.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwany pracodawca wnosił o oddalenie powództwa w całości.

W odpowiedzi na zarzuty powódka w piśmie procesowym z dnia 30 sierpnia 2012 roku podtrzymała w całości żądanie pozwu i wniosła o zasądzenie od pozwanego całej dochodzonej należności.

W pozwie z dnia 27 lipca 2012 roku skierowanym przeciwko (...) w R. powódka M. K. (1) wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 1.280 złotych tytułem wynagrodzenia za pracę i zwrotu kosztów dojazdu do pracy.

Sąd Rejonowy w Radomsku w sprawie Np 7/12 nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 31 lipca 2012 roku uwzględnił powództwo.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany pracodawca wnosił o oddalenie powództwa w całości.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka w piśmie procesowym z dnia 30 sierpnia 2012 roku podtrzymała w całości żądanie pozwu i wniosła o zasądzenie od pozwanego całej dochodzonej należności.

Postanowieniem z dnia 17 października 2012 roku Sąd Rejonowy w Radomsku połączył ww. sprawy do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Wyrokiem z dnia 26 września 2013 roku, wydanym w sprawie IV P 270/12, Sąd Rejonowy – Sąd Pracy w Radomsku zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.280 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 2 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia oraz kwotę 900 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Ponadto Sąd Rejonowy utrzymał w całości nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 31 lipca 2012 roku w sprawie IV Np 6/12 i nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 436,37 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych na wynagrodzenie biegłego.

Podstawę wyroku stanowiły następujące ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego:

Powódka M. K. (1) została zatrudniona na podstawie umowy o pracę na czas określony w okresie od 1 marca 2012 roku do 28 lutego 2013 roku na stanowisku kierownika biura w pełnym etacie każdym miesiącu obowiązywania z wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 3.486 złotych miesięcznie. Oświadczeniem z dnia 1 marca 2012 roku pozwany pracodawca zobowiązał się do wypłacania powódce M. K. (1) premii i dodatków do wynagrodzenia w każdym miesiącu obowiązywania umowy o pracę w taki sposób, żeby wynagrodzenie netto powódki nie będzie mniejsze od kwoty 3.500 złotych. Tym samym oświadczeniem pozwany pracodawca zobowiązał się do zwrotu powódce kosztów dojazdu z miejsca zamieszkania do siedziby firmy w kwocie 50 złotych na trasie K. – R. – K. oraz w kwocie 20 złotych na trasie K. – C. – K..

W oświadczeniu z dnia 20 czerwca 2012 roku pozwany F. G. uznał dług w następujących kwotach: 800 złotych tytułem części wynagrodzenia za miesiąc kwiecień 2012 roku, 2.500,34 złotych tytułem wynagrodzenia za miesiąc maj 2012 roku, 3.000 złotych tytułem premii i dodatków za miesiące: marzec, kwiecień i maj oraz 1.050 złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdu za miesiące marzec – maj 2012 roku.

W opinii uzupełniającej z dnia 25 lutego 2013 roku biegły z dziedziny badania dokumentów M. K. (2) stwierdził, że podpis pozwanego F. G. na oświadczeniu z dnia 1 marca 2012 roku znajdujący się na miejscu „podpis pracodawcy” wykazuje cechy zbliżone z porównawczymi wzorami podpisu pozwanego znajdującego się w materiale porównawczym bezwplywowym.

W opinii kryminalistycznej wydanej na podstawie komparatystycznej ekspertyzy pisma ręcznego z dnia 24 lipca 2013 roku biegła z dziedziny ekspertyzy dokumentów i badania pisma ręcznego A. J. (1) stwierdziła, że podpisy widniejące na oświadczeniu pracodawcy z dnia 1 marca 2012 roku i z dnia 20 czerwca 2012 roku zostały nakreślone przez pozwanego F. G..

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że roszczenia powódki zasługują na uwzględnienie.

Motywuując powyższe wskazał, że dochodzone pozwami należności z tytułu wynagrodzenia i zwrotu kosztów dojazdu nie były kwestionowane przez stronę pozwaną. Strona pozwana kwestionowała jedynie autentyczność podpisu pozwanego F. G. na oświadczeniu z dnia 1 marca 2012 roku, w którym zobowiązał się do wypłacania powódce M. K. (1) premii i dodatków do wynagrodzenia w każdym miesiącu obowiązywania umowy o pracę w taki sposób, żeby

wynagrodzenie netto powódki nie będzie mniejsze od kwoty 3.500 złotych. Tym samym oświadczeniem pozwany pracodawca zobowiązał się do zwrotu powódce kosztów dojazdu z miejsca zamieszkania do siedziby firmy w kwocie 50 złotych na trasie K. – R. – K. oraz w kwocie 20 złotych na trasie K. – C. – K.. Ponadto strona pozwana podważała autentyczność podpisu pozwanego F. G. na oświadczeniu z dnia 20 czerwca 2012 roku, w którym pozwany pracodawca uznał dług w następujących kwotach: 800 złotych. tytułem części wynagrodzenia za miesiąc kwiecień 2012 roku, 2.500,34 złotych. tytułem wynagrodzenia za miesiąc maj 2012 roku, 3.000 złotych tytułem premii i dodatków za miesiące: marzec, kwiecień i maj oraz 1.050 złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdu za miesiące marzec – maj 2012 roku.

W ocenie Sądu Rejonowego zeznania pozwanego F. G., w których twierdzi, że nie podpisał wyżej opisanych oświadczeń są niewiarygodne. Za takim stanowiskiem przemawiają dowody z opinii biegłych zakresu badania pisma M. K. i A. J.. W opiniach tych biegli jednoznacznie stwierdzili, że podpisy na badanych oświadczeniach zostały złożone przez pozwanego pracodawcę F. G.. W tej sytuacji oceniając obydwie opinie jako merytoryczne i rzetelne Sąd oddalił wnioski strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii trzeciego biegłego.

Mając powyższe ustalenia na względzie Sąd Rejonowy utrzymał w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym i zasądził należność dochodzoną w postępowaniu upominawczym.

O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł stosownie z regułą odpowiedzialności za wynik procesu określoną w art. 98 § 1 k.p.c. i zasądził na rzecz powódki zwrot kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości apelacją pozwany wnosząc o jego zmianę i oddalenie powództw. W uzasadnieniu apelacji skarżący wskazał, że nie podpisał oświadczeń z dnia 1 marca 2012 roku i 20 czerwca 2012 roku i nie zawierał z powódką aneksu do umowy o pracę w związku z czym żądania powódki należało uznać za niezasadne. Ponadto wskazał, że aby powódka mogła dostać zwrot kosztów dojazdu do pracy, to winna przedstawić dowody potwierdzające ich poniesienie, tj. bilety, czy faktury.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 25 marca 2014 roku, Sąd Rejonowy – Sąd Pracy w Radomsku pełnomocnik powódki wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Stan faktyczny ustalony przez sąd pierwszej instancji jest wystarczający dla orzekania i może stanowić podstawę rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym.

Apelacja jest w istocie bezskuteczną polemiką z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi i rozstrzygnięciem Sądu I instancji. Polemiką prezentującą wyobrażenie skarżącego o stanie faktycznym abstrahujące od materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Podniesiony w apelacji zarzut sprzeczności ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego jest zarzutem, który powinien być precyzyjnie sformułowany i skonkretyzowany. Tymczasem skarżący opiera w istocie ten zarzut na własnych twierdzeniach z odwołaniem się do tego, iż to właśnie im Sąd I instancji powinien dać wiarę.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 grudnia 2005 roku, III CK 314/05, LEX nr 172176).

W świetle powyższych należy stwierdzić z całą stanowczością, iż Sąd Rejonowy nie miał żadnych podstaw, aby nie dać wiary dowodom z opinii biegłych z zakresu ekspertyzy dokumentów M. K. (2) i A. J. (1). Opiniom pełnym, należyście umotywowanym i spełniającym wymagania formalne przewidziane w art. 285 k.p.c.

Co prawda w opinii pierwotnej biegły M. K. (2) stwierdził, że podpis znajdujący się na oświadczeniu pracodawcy z dnia 1 marca 2012 nie został nakreślony przez osobę, której materiał porównawczy przesłano do badań, jednakże wniosek ten biegły postawił jedynie w oparciu o wzór podpisu pozwanego (k. 97) przedłożony przez pełnomocnika pozwanego. Po analizie oryginalnych dokumentów podpisanych przez pozwanego (k. 120) biegły stwierdził jednakże, że podpisy widniejące na oświadczeniu pracodawcy z dnia 1 marca 2012 roku został nakreślony przez pozwanego F. G.. Opinia biegłego M. K. (2) znajduje pełne potwierdzenie w opinii drugiego biegłego grafologa A. J. (1), która stwierdziła jednoznacznie, że podpisy widniejące na oświadczeniu pracodawcy z dnia 1 marca 2012 roku, jak i z dnia 20 czerwca 2012 roku zostały nakreślone przez pozwanego F. G..

Skoro zatem oświadczenie pracodawcy z dnia 1 marca 2012 roku, którym zobowiązał się on do wypłaty na rzecz powódki premii i dodatków do wynagrodzenia w taki sposób, aby jej wynagrodzenie wynosiło nie mniej niż 3.500 złotych oraz zwrotu powódce kosztów dojazdu do pracy oraz oświadczenie z dnia 20 czerwca 2012 roku, w którym uznał dług, zostały podpisane przez pozwanego F. G., to roszczenia powódki należało uznać za zasadne.

Dokonana przez Sąd I instancji ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności ocena kwestionowanego dowodu z opinii biegłych grafologów mogłaby być skutecznie podważona w postępowaniu odwoławczym tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał, że zawiera ona błędy logiczne, wewnętrzne sprzeczności, czy też jest niepełna. Skarżący zaś takich nieprawidłowości nie wykazał.

Z tych też względów, nie znajdując argumentów uzasadniających wniesioną apelację, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.